

Cpt ΣΠΥΡΟΣ ΘΗΡΑΙΟΣ

«Όποιος δεν έχει πονέσει δεν γνωρίζει τι σημαίνει ακτοπλοΐα»

Γέννημα θρέμμα Κυκλαδίτης, με τεράστια πείρα και μεγάλο πάθος για τη δουλειά του. Άνθρωπος που δημιούργησε από το μηδέν με θάλασσα και ιδρώτα όσα πέτυχε. Είναι υπέρμαχος του ρητού «το αγώι ξυπνά τον αγωγάτη» και πιστεύει ότι το καπετανιόκι είναι δουλειά αρσενική. Υποστηρίζει ότι για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην ελληνική ακτοπλοΐα μεγάλο μερίδιο ευθύνης φέρει η πολιτεία, ενώ αναμφισβήτητα το βαπόρι που σημάδεψε την καριέρα του ήταν ο θρυλικός ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ. Ένας από τους τελευταίους της «Παλιάς Σχολής», ο Cpt Σπύρος Θηραίος, τα ήξει έξω από τα δόντια ξεδιπλώνοντας την εμπειρία μιας ζωής. Της ζωής του...

Καπτά Σπύρο, στην κουβέντα που είχαμε τις προάλλες, στο αφιέρωμα του ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ, αναφερθήκατε στις δυσκολίες που συναντήσατε μέχρι να φτάσετε στη θάλασσα. Τελικά ο δρόμος αυτός ήταν προσωπική επιλογή ή ανάγκη;

«Όντας Κυκλαδίτης από μικρό παιδί έβλεπα θάλασσα και βράχια. Επιπλέον, το χωριό απ' όπου κατάγομαι στην Αμοργό είχε 150 ανθρώπους και η κάθε οικογένεια έβγαζε τουλάχιστον 2 με 3 ναυτικούς. Εμείς, για παράδειγμα, βγάλαμε δύο. Οι συνθήκες στο νησί ήταν τέτοιες που θα γινόμουν ή αγρότης και ψαράς ή ναυτικός. Αυτή ήταν κατά 99% η τύχη των περισσότερων νέων τότε. Συνεπώς, η επιλογή της θάλασσας ήταν μονόδρομος».

Και η συνέχεια;

«Ήταν εξίσου δύσκολη, αφού στη χώρα της Αμοργού είχε τότε μέχρι τρεις τάξεις Γυμνασίου. Θυμάμαι, μέναμε στη χώρα 2-3 μαζί και κάναμε όλες τις δουλειές για να τα βγάλουμε πέρα. Έπειτα, συνέχισα το Λύκειο στη

Σαντορίνη, στο Οικοτροφείο Αρρένων που ήταν τότε υπό τη Διεύθυνση της Μητρόπολης Σαντορίνης. Εκεί να δείτε Οδύσσεια, αφού η γραμμή τότε ήταν one way (Αμοργό-Σαντορίνη ή το αντίστροφο). Αυτό σήμαινε ότι κάθε Χριστούγεννα, Πάσχα και καλοκαίρια έπρεπε να βρούμε τρόπο για να πάμε Αμοργό. Δύσκολα χρόνια».

Πότε είχατε την πρώτη επαφή σας με πλοίο;

«Η πρώτη μου εμπειρία ήταν όταν πήγα να δώσω εξετάσεις στη Νάξο. Βαπόρι να επιστρέψω στην Αμοργό δεν υπήρχε, έτσι αναγκάστηκα να πάρω ένα καϊκι που μετέφερε ζαρζαβατικά και εμπορευόταν στην άγονη. Ήταν ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ του καπτά Χρήστου Μαρκουλή. Του ζήτησα να με πάει Αιγιόλη και εκείνος χωρίς δισταγμό δέχτηκε. Το θυμάμαι σαν να ήταν χτες. Πήγα το επόμενο ξημέρωμα, κάθισα στη λαγουδέρα και ξεκινήσαμε με 7 μίλια δρόμο. Μόλις φτάσαμε στο Σταυρό της Νάξου, η μηχανή έσβησε, ενώ το μελτέμι ολοένα και φούσκωνε. Ήταν από τις φορές που φοβήθηκα πάρα πολύ.

Ο άνεμος μας πήγαινε κατευθείαν στην ακτή. Όμως, ο καπτά Χρήστος έμπειρος, κατάφερε και το επανέφερε. Στη Δονούσα φτάσαμε το απόγευμα ύστερα από σχεδόν δώδεκα ώρες. Όταν έφτασα στο σπίτι μου στην Αιγιόλη και έμαθε η μάνα μου πως πήγα, έκανε το σταυρό της».

Δύσκολες συνθήκες.

«Γι' αυτό λέω ότι όποιος δεν έχει πονέσει δεν γνωρίζει τι σημαίνει ακτοπλοΐα».

Μεγάλη κουβέντα.

«Είναι όμως αληθινή. Όποιος θέλει να αναλαμβάνει πόστα που σχετίζονται με τη ναυτιλία και ιδιαίτερα την ακτοπλοΐα, θα πρέπει πρώτα να ζει κάποιο διάστημα σε κάποιο άγονο νησί, να κάνει ακτοπλόος και μετά να γίνεται υπουργός, γενικός γραμματέας και ό,τι άλλο. Μεταμεγάλα λόγια και τα νομοθετήματα που στηρίζονται σε απίθανα ευρήματα ερευνητών ακτοπλοΐα δεν γίνονται».

Πότε πήρε το πρώτο μπάρκο;

«Στις 22 Σεπτεμβρίου του 1968 στο Ρότερνταμ. Ξεκίνησα σε ένα ανδρικό τουρμπινάκι 16άρι τσαρούχι του Βογιατζή με σημαία Λιβερίας. Μέσα ήταν 36

Cpt ΣΠΥΡΟΣ ΘΗΡΑΙΟΣ

Έλληνες και ένας Περουβιάνος, ο οποίος ναυτολογήθηκε με όλα του τα χαρτιά επειδή βρέθηκε μέσα στο φορτίο. Το βαπόρι μόλις είχε ξεφορτώσει φωσφάτο (από τα χειρότερα φορτία) και εμείς επιβιβάστηκαμε πρωτόμαρκοι 18 άτομα το μεσημέρι.

Μέσα ήταν και ο αδελφός μου, τον οποίο είχα να δω τρία χρόνια. Αφού φοβόταν μήπως με δει και δεν με γνωρίσει! Αλλάξαμε ρούχα, φάγαμε και αμέσως στρωθήκαμε στη δουλειά. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι πληρωθήκαμε μόνο 4 ώρες υπερωρία, γιατί το

μεροκάματο το πήραν εκείνοι που απολύθηκαν».

Σκληρές εποχές.

«Έτσι ήταν τότε. Έπρεπε να δουλέψεις για να επιβιώσεις. Ήμουν μόλις 20 μέρες μέσα στο βαπόρι και όμως έμπαινα στα δύσκολα. Έκανα μάσκα, άλ-

μπουρο, καντιλίτσα. Το βαπόρι ήταν με μπίγες απλές, αμερικάνες, μπουτόνια, συρματόγαρες, ρεφόρτσα, μπουκαπόρτες, κατασκευή μπουλμεδών, ράψιμο μουσαμάδων. Πού τα διδάσκουν αυτά σήμερα; Πραγματικό σχολείο. Είχα όμως μαζί

τον αδελφό μου από τον οποίο έμαθα πολλά. Του χρωστάω πολλά, αν και δεν ζει σήμερα (συγκινηθείται)».

Στην ακτοπλοΐα πώς μπήκατε;

«Στα ποστάλια ήρθα εντελώς συγκυριακά. Είχα οικογένεια. Από την άλλη οι ξένοι ναυτικοί ▶